

MARIJIKIN

OGRAČEK

VERSKO-VZGOJNI LIST
ZA NAŠO MLADINO.

Aug. — Sept. 8.

1934

Štev. 8. in 9.

MARIJIKIN OGRAČEK

VERSKO - VZGOJNI LIST ZA NAŠO MLADINO.

Izhaja vsaki mesec 8.

Vrejšje ga na čast Deteti in Mladenki Marijiki: K le k l
Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Cena: 4 Din letno. Pošila se
samo z Marijinom listom skupno in je za inozemstvo brezplačen.

Rešitev vgank.

Rešitev vgank zadnjega snopiča je sledeča:

I. Molimo za naše novomešnike!

II. Najmočnejši dečko vu fari je tisti, ki je najčistejši.

III. Ki se zvisi, se znizi. To je pravo Jezuš Kristuš.

Vse tri vganke so rešili i si zaslužili misijonsko i drugo knjižico: Škafar Jožef, Beltinci 191, Camplin Jožef, Bogojna, Mesarič Štefan, Ižakovci, Litrop Števan, Renkovci 82, Matko Števan, Ižakovci 85, Jereble Jožef, Beltinci 161, Šeruga Janoš i Franc, Beltinci 202, Smej Jožef, Beltinci 184, Jakob Lirika, Lipovci 78, Barbašič Štefan, Turnišče 249, Zver Štefan, Odranci 251, Hajdinjak Martin i Alojz, Odranci 27. Po lepe knigo „Puščavnik v osrčju Sahare“ i druge pridite sami.

Pišemo si.

Dragi stric! V imeni Jezuseka i Marijike prvič prihajam k Vam. Rad čtem Ograček, da bole spoznam pot do Jezuseka i Marijike. Rad rešavam tudi vganke, štere so večkrat teške, pa mi li vgajajo. Jezusek i Marijika naj vam podelita še dugo let zdravja, da bi še vnogo let mogli skrbeti za nas mladino. Rad molim za Vas i za zgubleno mladino, naj je Marijika po svojem Ogračeku pripela k sebi, v nebesko kraljestvo. Za vso delo i trud naj vam boe Bog plačnik. Smej Jožef, Beltinci 184. — Dragi Jožek! Z tvojega pisma vidim, da pazljivo čteš Marijikin Ograček. Tak je prav, drago dete, le moli za Strica i vse duhovnike, le moli dosta za mladino. Najlepša molitev je sveto prečiščavanje. O kak sladko doni te eta molitev, gda si Jezuseka k sebi prijao: „Jezusek zmisli si na svojo i svoje mamike nedužno, sveto mladost i reši pogube vso mladino, zgubleno pa pripelaj nazaj na pravo pot“. Stric.

Dragi Stric! Srčno se Vam zahvalujem za list, šteroga mi mesečno pošilate. Marijikin Ograček je zaistino versko-vzgojni list, s šterim nam davate Jezusove i Marijikine navuke. Jezuš i Marija sta vsikdar pri tom listi, zato ka je istinsko i pravično napisan. Za delo i trud Vam bo v nebesaj poplačano. Iskreno vas pozdravlja Šaruga Janoš, Beltinci 102. — Dragi Janček! Pripoznaváš, da je M. Ograček versko-vzgojni list i da se dopadne Jezuš i Marijiki. Prav maš, drago dete! Tak je. Jaz ti samo to želem, naj se odgojiš za krepkoga, jakostnoga dečka, šteromi de se veselila neba i pred šterim

MARIJIKIN OGRAČEK

Namen Marijikinoga Ogračka je: 1. po zgledu Marijikine mladosti vzgojiti našo mladino na tolažbo Srca Jezušovomi i 2. z čistimi dohodki podpirati sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči.

Naš namen.

Draga mladina! Odsehmao se bodo gornje reči bliskale na prvoj strani Marijikinoga Ogračka, naj znaš za svojo pot. Dvoja je ta pot, a obe se stekata v edno. Kakša je bila Marijina mladost, takša naj bo tvoja. Njena čistost, poniznost, bogavnost, njena pobožnost, krotkost i smilenost naj so venček ti na glavi, slovenska deklica i so ti šopek na prsaj, slovenski dečko. Spodobnost z Marijikov v mladosti naj dosegne naša mladina, to je prvi namen toga njej posvečenoga lista. Drugi pa, naj se v njej zbudi smilenost do siromaške mladine i to podpira s svojimi dari. V Turnišči pri sestraj de se odgajala siromaška mladina. Tem sirotam pomore vsako dete, vsaki dečko, vsaka dekla, ki si naroči Marijikin Ograček. Čiste dobičke toga mladinskoga lista, ar delamo vse brezplačno, obrnemo siromaškoj mladini na pomoč, štera de se odgajala v „Sirotišnici Deteta Marijike“ v Turnišči. Če si naroči naša mladina naš listek, ki košta samo 4 Dinare na leto, bo te meo do deset jezer naročnikov i čistoga ostane mesečno najmenje 500 Din. za sirote. Par cigaretlinov menje skaditi, dve kupici vina menje spiti, 4 dinare falejšo obleko si kupiti, pa je M. Ograček že plačan.

To sta dve poti, ki pa vodita v edno: na pot tolažbe Srca Jezušovoga. To bože Srce se potolaži za milijonske zablude mladine, če ti, slovenska mladina, nasleduješ Marijo v njej mladosti i podpiraš z naročitvijov M. Ogračka siromaško mladino.

Vrednik.

Mladini.

V.

„Jaj samomi! Ar če spadne, nega nikoga, ki bi ga pomogeo.“ Ec. 4. 10.

Dozdajšnji navuki so nam pokazali človeče življenje v svetlosti ništernih večnih istin. V toj svetlosti spoznamo pravo ino istinsko vrednost človečega življenja. Spoznali smo večni namen človeka i človečega življenja: Zveličati se! Vidili smo poti človečega življenja: Pravilno ino krivo. Pravi pomen i smisel da človečemi življenji duhovno življenje, šteroga cvet je pobožnost srca. Vidili smo, da je pot do toga krščansko zatajüvanje. Krščansko premagüvanje pa nam rodi neskaljeno veselje, istinsko slobodo i prostost srca.

Ali, da mi to tüdi dosežemo, potrebüjemo vodnika za življenje. To glavno istino bi rad povdaro dnes: Človek potrebüje v življenji vodnika in vodstva! Vodstvo mora biti: Dobro, močno, zanesljivo, nadnaravno, očinsko! Kaj je duhovno vodstvo, je-li to potrebno i što nas naj vodi skoz življenje, to je predmet toga navuka.

1. Duhovni vodnik i vodstvo! Kaj je to? Duhovni vodnik je, ki človeka vodi i njegovo življenje po potih Kristušovih istin i zapovedi, po njegovih načelih i navodilih življenja!! Duhovni vodnik, on je vučiteo življenja. On je sopotnik, ki nas podpira na poti življenja. On je zdravnik, ki zdravi. On je dober i moder oča, ki svetüje, kara, preti i tolaži, ki edini razmi človeka i človeče življenje! On je svetlost i so zemlje, ki nam sveti, kak vzor i vzgled. On je mesto, ki je vrejeno ino postavleno na goro, da je vsaki vidi!

2. Je li duhovno vodstvo potrebno? Je-li potrebüje človek za življenje vučitelja, vodnika... vzora... očo itd. Pa ešče kak! Pamet nam to jasno potrjúje. Tüdi sv. Pismo nam govori na mnogih mestaj od potrebe, od koristi i dobrote duhovnoga vodstva. „Nasveta prosi vsigdar od modroga...“ Tob. 4. 19. „Sin brez nasveta ne včini nikaj, ka se po dejanji ne boš kesao...“ Ecc. 32. „Jaj samomi...“ Ecc. 4. 10. Vzgleđi: Sv. Pavel. Kornelij. Sv. Franciška Šantalska itd. „Kak slepec brez vodnika, tak

bo komaj šo právo pot človek brez vodnika vučitelá.“ Šv. Aug. Serm. 112.

Zakoj? Zavolo nevednosti, slabosti, dvomov v življenji. Potem zavolo težav, ovir, zaprek, ki nam jih življenje nastavi. Previdnost boža je že tak vredila, da višje, močnejše vodi slabejše ino nižje. To je naravni red v življenji!

3. Što je teda postavljen za vodnika človeka i njegovoga življenja? I od koga je postavljen i poslan za vodstvo življenja? Gotovo, da je Bog edini nevidni i dūhovni vodnik človeče dūše i človečega življenja! Ali zvūnešnje vodstvo Bog pūsti drūgim. Komi? Sv. materi Cerkvi! Ona je edina od Boga poslana voditelica, vučitelica i vzgojitelica človeka i človečega življenja! „Pasi moje ovce, pasi moje agnjece!“... Pojdite i včite vse narode. Včite je spunjavati vse, kašteč sem vam zapovedao. Što vas poslušá mene poslušá... To so jasne i določne reči Kristuša, ki je sam „Pot, Pravica i Življenje!“ Sveta Maticerkev má té pravice!

Ona je voditelica človeka na poti zemelskoga življenja. Ona vči, vodi vzgaja, zdravi, tolaži, opomina potom svojih služabnikov, dūhovnikov.

Cerkev nas vči moliti i delati, trpeti i se veseliti v Bogi; pokoriti i se poboljšati. Edno cerkveno leto obine celoga človeka in vso njegovo življenje.

Prav bo živo, što bo živo s sv. Cerkvijov. Zato začnimo i se navčimo živeti sv. Cerkvov. To nam bo pomagalo v pravi tir i nas bo ohranilo na pravoj poti v življenji.

Ne kadi.

Draga mladina! Prišli smo do zadnjega poglavja. V tom ti s skratkimi rečmi ešče ednok povemo vse, ka smo dozdej na duže povedali: *kajenje škodi mladini v dūši, v teli i vu vrednosti.* V dūši, ka se ne more razviti pri njej dūh zatajūvanja, samoodpovedi, ka je pa brezpogojno potrebno za premaganje strasti. V teli, ar je dokazano, ka škodi zdravji. V vrednosti, ar se cela imanja zapravijo s kajenjom. Zato pa ešče ednok iz celoga srca ti kričim mladenec: če ne kadiš, *ne kadi!* Če si se pa že navado

kaditi: *Odvadi se kajenja!* Mi odgovoriš: Privado sem se i teško se odvadim. Ka je teško, je ne nemogoče. Ščista nalehci pa postane to teško lejko, če mamó pred sebov dober namen, šteri nas vodi pri zatajüvanji. Takši namen ti naj bode: *ka s tem veselje spraviš nebeskoj materi Mariji.* „Mamika v nebi se bo veselila!“ O te reči majo takšo moč, ka premagajo vsako teškočo. Za mater vse! To je odgovor dobrega deteta. Ti si pa dobro Marijino dete, slovenski mladenec, zato se vüпам, da se boš zatajo z lübezni do nje i več ne boš kadio. Ki te vrstice pišem, sem tüdi kadio v mladosti. A zdaj že 25 let ne. Samo par dni mi je falio cigar, več potem ne. Jej sad, ali cecaj cukér, pa si v par dnevaj ostavlén od kajenja.

K dokončki ti povém en zgled. Dva dühovnika Slov. Krajine sta sedela pred dobrimi 10 leti pri stoli i si razgovarjala. Oba sta bila dobriva kadilca. Starejši se toži mlajšemi, ka je to grozna strast, rad bi kajenje ostavo pa je ne more. Mlajši na to: To ne drži. Ki šče, je lejko ostavi, potrebna je samo odločna vola. Starejši ne popüsti i trdokorno zagovarja svoje mnenje. Mlajši pa: Glejte, da je od volé odvisno, vam pokažem s tem, *da je to zdaj moj zadnji cigaretlin.* Vrgo ga vkraj i ga več nikdar ne nažgao. Odločna vola je kadilca spremenila v nekadilca. Nekadilec, prijateo mladine.

Ka moramo znati iz katekizma?

Sedma boža zapoved. — Ne kradni!

Bog je dao človeki življenje, šteroga mora v smisli pete zapovedi čuvati, ohranjüvati. Za ohranjüvanje življenja so potrebne razne dobrine: hrana, obleka, stanovanje, penezi itd. Do teh dobrin, v kelko so neobhodno potrebna za življenje, ma vsakši človek pravico: slobodno si je na pravičen način pridobivle i pridoblene kak osebno lastnino pridrži. Zemelske dobrine se lahko pridobijo na različne načine: z delom, s küpčijov, s poslovanjom itd.

Osebno lastnino je Bog posebi zaščito. Dao je 7. zapoved: Ne kradni! Ž njov gotove stvari prepovedavle, gotove stvari pa zapovedavle.

Ka prepovedavle Bog v sedmój zapovedi?

V sedmój zapovedi Bog prepovedavle bližnjemi po krivici škodüvati na njegovoj lastnini.

Vsakša škoda, štero što po krivici povzroči bližnjemi na imetji, je greh proti sedmój božoj zapovedi.

Pitanje je zdaj, što škodi bližnjemi po krivici na njegovoj lastnini? To pitanje je zlasti dnes, v dobi, gda dve socijalnivi skrajnosti: kapitalizem i komunizem, bijeta boj za življenje i smrt, jako važno. Katekizmuš odgovarja na nje sčista jasno, gda pravi:

Bližnjemi škodi po krivici na njegovoj lastnini, što si tjuje imanjenje po krivici prisvoji; što ga krivično pridržuje i što ga hoteč i brez potrebe poškoduje.

Gda gučimo od kraje, mislimo navadno na tovaje, ropare, slepare i odirače. Ti si prisvajajo tjujo lastnino po krivici. Tovaj vzeme tjuje blago skrivoma i po krivici, ropar pa vzeme s silov i krivicov, slepar je dobi s vkanlivostjov, oderač pa izrabla stisko bližnjega. Oderušstvo je eden najbole grdih grehov; ar izrablanje stiske bližnjega v lastno korist je nekaj nečlovečega.

V zvünrednih prilikaj je kraja ne greh. Če što žive v takšem pomenjkanji, ka je zavolo glada njegovo življenje v nevarnosti, si slobodno vzeme telko tujega blaga — če si ovak nemre pomagati — ka si ohrani življenje. Takši človek pa mora meti namen, ka vzeto stvar da nazaj (ali škodo ovak poravna), gda i če bodo njemi razmere dopuščale. Se zna, ka pivec i kadilec nikdar nema te pravice.

Proti sedmój zapovedi greši tüdi tisti, šteri zadrži najdene ali sposojene stvari, kda küpi vkradjene stvari ali je zakrivle, i šteri dugov ne plačüvle.

Krivično prisvajanje tujega blaga je lahko „veliki“ ali „mali“ greh. V splošnom lahko pravimo, ka je kraja te smrten greh, če što telko vzeme, kelko rabi eden človek, ka se eden den, gledoč na njegov stan, primerno preživé.

Dostakrat so pa tüdi male kraje i sleparije smrtni greh.

Od teh malih kraj i sleparij si trbe zapomniti, ka smrtno greši: što ma namen, ka bi si pomali prisvoji precejšnjo šumo i što zapazi, ka z malimi krajami i sleparijami povzroča precejšnjo škodo, pa li ešče dale kradne ali slepari.

S petov zapovedjov je Bog zavarvao življenje, s sedmov lastnino, štera je potrebna za vzdrževanje življenja, z osmov pa istino i bližnjega dobro ime. Ž njov je prepovedao grehe proti istini i grehe proti bližnjega dobromi imeni.

O s m a z a p o v e d .

Što greši proti istini?

Proti istini greši, što laže i što je skažlivi.

Laže tisti, ka inači guči, kak misli.

Oča laži je hūdi dūh, šteri je z lažjov zapelao prve stariše v greh. On je znao, kao bode Bog Adama i Evo kaštigao, če bodeta jela sad od prepovedanoga dreva, vendar pa je Evi pravo, ka nota kaštiganiva, nega postaneta enakiva Bogi.

Bog laž sovraži „Lažлива vūsta so gnūsoba pred Bogom.“ (Preg 12, 22.) To tūdi ne nikaj čūdno ga. Ve je Bog neskončana istina i ga vse žali, ka je istini nasproti.

Iz vsega toga sledi, da se mora človek laži varvati. Vsakše laži — tūdi laži v šali ali v sili. Kak tūdi ne? Oča laži je hūdi dūh. Lažlivec je dete hūdoga dūha. Što bi šteo to biti? In bi si šteo poleg toga zavolo laži nakopati boži srd?

Drūgi greh proti istini je skažljivost. Skažliv je tisti, ki se dela bolšega, kak je v istini.

Ka naj pravimo od tistih, šteri so skažlivi, od skažlivcov? To, ka je pravo Jezuš od farizejov: „Jaj vam pismoznanci i farizejuše, skažlivci, ar ste spodobni pobeljenim grobovom, šteri se od zvūnaj kažejo lepi, znotraj pa so puni mrtvečih čont i vsake gnūsobe; tak se tūdi vi kažete od zvūna pravične, znotraj pa ste puni skažljivosti i krivice.“ (Mat. 23, 27, 28.) Sveto Pismo navaja zastopnike nešternih grešnikov. Zaheja, vkanlivca, Magdalenio i ženo pri Jakobovom stūdenci, nečistnice itd. Jezuš je te ne obsodo. Pač pa je izreko obsodbo nad farizeji — skažlivci. Iz toga sledi, kak protivni so bili Kristuš i grehi proti istini: laž i skažljivost.

Laž je usodna za človečo družbo. Kak bi bilo mogoče odkriti različne hūdobije, če bi bili lūdje vdani laži? I kak bi se mogeo človek zanesti na sočloveka, če bi znao od njega, ka njemi je vseedno ali guči istino ali laž.

Usodna je pa laž tūdi za lažlivca samoga. Počasi ga spravi

v največjo nesrečo. V začetki se ljudje lažljivci smejejo, posebno, če laže v šali. Počasi pa zgubijo do njega zavupanje. Nikaj njemu ne verjejo, ar ne vejo, gda guči istino i gda laže. Tak ostane lažlivec sam — drugim v smeh, sebi pa v sramoto i nesrečo.

— —

Tvoj sklep bodi: Nikdar niedne laži i skažlivosti! Če boš te sklep zvršavao, boš dopadljiv Bogi i ludem.

Jezuš, naš mili Odrešenik, križ nosi.

Septembra 14. je god sv. Križa, god zvišanja sv. Križa, gda je te po dugi letaj nazaj prišo v roke krščenikov. Križ nositi je teško bilo Jezušu, a vendar je rad to včino, ar je lübo nas. Težek je za nas tüdi križ, a če lübiamo Jezušu, ga bomo rado-volno nosili.

Blaženi Herman Jožef.

Ne daleč od Hermanovoga doma je začelo goreti. Zgorelo je več hiš. Narod je pribežao vküp, da pomaga gasiti. Isto je včino i Hermànek. Sred med gorečimi hišami je stala edna cerkev. Desno i levo od nje je vse pogorelo, a ona pa ostala popolnoma nepoškodüvana. Vsi so se začüdili. Tüdi Hermanek, ki je iz celoga srca davao hvalo dobromi Bogi, ka je občüvao svojo hišo ognja. Med pobožnim premišlavanjom opazi dete Križanoga Jezusa na steni cerkve kre tistoga kraja, gde je ogenj vövdaro. Na drugom kraji cerkve pa vidi Jezusa, kak ma roke razprestrete i čüva svojo hišo od požara. Z te prikazni je dete spoznalo, da Bog čüva svojo cerkev. Njegova cerkev je pa dosta bole naša düša kak cerkvena zidina. Ve to sam svedoči v sv. Pismi. Zato se je dete z tem vekšim zavüpanjom vrglo v bože naroče i čakalo božo pomoč po mamiki Mariji. Isto včini i ti detece! Moli pobožno, da ti ogenj nečistosti ne požge düše pa vüpai se, ka Marija poslühne tvoje prošnje.

Mladina v pogovori.

Marica: Pokleknola sem pred Marijin oltar i kak sem zaglednola Marijo v obraz, me je nekaj zgrabilo za srce. Nekaj mi je šepetalo: Glej, to je mati samoga vsegamogočega Boga i kralice nebe i zemle! Pa kak prosto je oblečena. Veri mi, Barica, da me je sram gratalo i ne sem vüpala več na svoj gvant poglednoti.

Barica: Marija je dobra mati, ona pomaga svojoj deci. Te ponizne misli ti je dala ona, naj spoznaš, da si te bliže k njej, gda si iz poniznosti prosto oblečena.

Marica: O kak globoke so te reči! Večer, gda sam domo prišla, sem vzela svilo z omara i je zavila v beli papir. Drugi den sem je pa nesla gospodi plebanoši i j'h oprosila naj dajo ž nje napraviti éden prtek na tabernakl, kak sam to v večih cerkvaj vidila. Te prtek me bo opominao, da moram biti z poniznostjov pokrita, kak je Jezus ž njim pokrit. Preželno čakam, da bi ga kemprle mogla viditi.

Barica: Edno sveto prečiščavanje sem darovala za tebe i dosta pa goreče prosila Marijo, naj ti podeli moč, da zmagaš. O kak sem vesela, da me je Bog poslušno.

Marica: I naj bo tvoje veselje, predraga prijateljica, popolno, ti iz zahvalnosti obečam, da bom jaz tak živela, kak ti: dosta bom molila i se prečiščavala za dekle, naj so ponizne, kak je bila Marija i naj to poniznost pokažejo tudi v obleki.

Barica: Obine Marico i z genjenim srcom pravi: Hvala Mariji! Marijinivi bodive!

Hvali moja duša Gospoda.

Z temi rečmi se začne Marijina večnolepa zahvalna pesem. Popevala jo je, gda je bila 16 let stara, v najlepšoj mladosti i pri največšoj radosti, te, gda je Bog po sv. Elizabeti odkrio veliko skrivnost, da je najprej ta šestnajset let stara mladenka mati boža, mati i devica.

Elizabeto je sv. Duh presveto, ka njena sestrana, Marija nosi v svojoj presvetoj utrobi samoga Boga, Zveličitelja sveta. Zato je z ognjenim navdušenjem, v globokoj poniznosti stavila pitanje: Odkod to, ka mati mojega Gospoda pride k meni? I priznava, da je dete skočilo od radosti v njenoj utrobi, gda je Marija stopila v njeno hišo i jo pozdravila. Sv. Elizabeta je te nosila pod svojim srcom sv. Ivana Krstitelja. To dete v maternej utrobi je Jezus z Marijine utrobe posveto, rešo greha poprijetnoga, zato je dete skočilo od radosti v Elizabetinoj utrobi.

Marija nikomi, niti svojemi čistomi zaročniki, sv. Jožefi ne odkrila, ka je po čudnoj poti mati boža postala. Bog i ona sta znala samo za to skrivnost. Ponizne duše ne trobijo v svet svojih skritih darov, nosijo je tiho pod pokrivalom mučanja v globokoj zahvalnosti na dni svojega srca i prepustijo Bogi, naj je on razodene, če je šče i gda je šče.

Bog je pri obiski Elizabetinom šteo sveti razodeti Marijino neskončno čast, ka je mati boža. „Mati mojega Gospoda“, jo zove Elizabeta pred celov hišov. Gda to Marija čuje, si odpre svoja vüsta na zahvalno pesem, od štere lepše ne, na Magnifikat, na najlepšo zahvalno pesem sveta. „Hvali moja duša Gos-

poda!“ Tak začne mladenka Marija svojo globoko zahvalo. Od sebe nikaj ne pravi, sebi nikaj ne prepišuje; ne odkriva, da je pobožna, čista i ne kaže na druge, da so ne takše, kak ona. Marija samo na Boga misli i samo njemi se zahvaluje.

Mladenec i mladenka! Kak lepi, kak krasen gled za vaj!

Te vaj vči, da je to ne prav, če povdarjam, da sem bogatejša kak druga, da sem ne tak pijani kak drugi i ne tak gizdava kak druga. Ponizna mladina po Marijinom zgledi: *hvali Gospoda*. Bogi da hvalo, če je na dobroj poti i ne hvali sebe, Bogi da hvalo i ne zametavle pajdašov i pajdašic, če ti i té nemajo takše vrednosti, takše lepote, takšega življenja, takše duše kak ona. Ponizna mladina ma svoj obraz vsikdar proti nebi obrnjen, da z tem krepkejšov dušov more praviti: Hvali moja duša Gospoda.

Najlepša dekla je bila
Čišta mladenka Marija,
Čast najvejšo zadobila:
Mati je božega Sina,
Pa sebé nikdar ne hvali
Čeravno je mati králi . . .
Nikdar, nikdar se ne hvali . . . ,
Naj si dečko tudi takši,
Naj si dekla tak ponizna,
Kak je Mati boža bila.

Marijino rojstvo.

(8. september.)

Neba i zemla se je zgrozila, gda je Eva v paradižomi segnola za jabukov i je vtrgnola. Ka si to napravila, Eva! Bog ti je vendar prepovedao s toga dreva jesti i ti ga ne bogaš? Ti, štero te je napravo iz rebra vsemogočni Bog i te znova lahko v ednom megnjenji zdrobi v prah i pepeo, kak lončar svoj lonec, šteroga je sam napravo, se vüpaš Bogi proti postaviti? Ja, Eva, se je Bogi uprla. Strašno delo je včiniła. Sama niti od daleč ne spoznala, ka je napravila.

Vsa zemla je strepetala, gda se je razglasila sodba za Evino i Adamovo nepokorščino: smrt. Adami i Evi prle nepo-

znana. Zato sta prle živela srečniva, veseliva, brez vsakše skrbi, ka bi njima življenje delalo bridko. I tak bi živeli tudi njuvi nasledniki, njuva deca. Dobro drevo dober sad rodi. Zdaj se je zato drevo, iz šteroga ma zrasti vse človeštvo, pokvarilo v korenih. Začnola je vehniti i se sušiti. Tak kak gda slana spadne na orehovo listje i ga vmori.

Drevo človeškoga roda se je začnola sušiti i tu se ravno spozna strahota Evinoga greha. Ne samo, ka se je drevo začnola sušiti, nego tudi sadje na tom drevi ne bilo zdravo, nego betežno ravno tak kak drevo samo. Ves človeški rod, ki shaja iz Adama i Eve, je obsojeni na trpljenje i smrt. Pa to šče ne vse. Najvekša nesreča je to, da je med Bogom i med ljudmi nastano strašen prepad, prek šteroga nišče ne mogeo priti, če Bog ne bi poskrbo nekaj posebnoga. I zaistino nas Bog ne šteo pustiti zapuščene, zavržene za vso večnost. Njegova smilenost je zgradila most, šteri naj zveže nas pregnance s svojim nebeskim Očom, brezi šteroga je ne vredno živeti. Te most se je dogradio tisto vōro, gda je zaglednola svetlost toga sveta mala deklica, štero je Bog odebrao za mater svojemi Sini, našemi Odrešeniki. Te most je Marija, hčerka Anina i Joakimova.

Na prvi pogled nikaj posebnoga. Dete kak vsakše drugo dete. Niti mati, niti očo njeni ne vidita v njoj kaj posebnoga. Veseliva sta bila, da njima je Bog dao tak lepo, zdravo dekličko. Nego iz poznejšega njenoga življenja znamo, što je bilo to dete, šteroga rojstni den obslužavlema 8. septembra. To je bila tista ženska, štero je Bog že od vekomaj določo za mater svojemi Sini. Adam i Eva sta ves človeči rod sūnola vkraj od Boga. Što naj pride zdaj i naj ljudi prižene nazaj k Bogi? Tak velki je prepad med Bogom i človekom, da človek nikak ne bi mogeo priti prek njega nazaj k svojemi Stvoriteli. Sam Bog je morao priti na zemlo kak človek i tak znova združiti ljudi s svojim Bogom.

Že Adam i Eva sta dobila oblūbo na Odrešenika, to svetlo zvezdo v temno noč greha. Adam i Eva sta to oblūbo tolažbe pripovedavala svojoj žalostnoj deci i tej pa naprej svojoj deci. Ali ta deca so se pomali spokvarila i svojega pravoga Boga zapustila. Edino eden narod je ostao Bogi veren — judovski

ali židovski narod. Toga je Bog posebi vodo po prorokaj, šteri so že davno naprej prorokovali od Matere, štera bode rodila Odrešenika. Iz Davidovoga roda ma biti. Judovske žene so z velikim hrepenen-
jom želele čast, biti mati obüblenoga Odrešenika. Ali Bog si je odebrao ščista preprosto, siromaško deklico, štera se nanč ože-
niti ne štela i teda dece ne imeti. Marija naj bi rodila Jezušä.

Biti Mati Jezušova mora biti vendar nekaj posebnoga, Mati da telo svojemi deteti. Iz materinoga tela, iz materine krvi raste telo deteta, šteroga nosi pod svojim srcom. Ar pa vsakša mati nosi v sebi nasledke poprijetoga greha, zato tüdi telo, štero ona s svojov krvjov hrani, postane vtepeno od poprijetoga greha. Telo Odrešenikovo pa, štero si vzeme na sebe Sin boži, toje Bog sam, vendar ne sme biti vtepeno od greha, Bog je najmre neskončna svetost.

Na njem niti senca greha ne sme biti. Kakša tak naj bo mati, štera bo dala telo Sini božemi? Kakša naj bo, da ne bo vtepla Boga samoga? Sama mora biti nevtepena. Sama mora biti čista poprijetoga greha. Bog je v svojoj vsemogočnosti oču-
vao edno deklico toga greha. Njo edino odebrao od vseh mili-
jonov i milijard lüdi, šteri se rodijo na te svet i jo občüvao po-
prijetoga greha. Ta deklica je Marija, štere rojstni den obslü-
žavlemo v meseci septembri 8. den. Ona nam je rodila Odre-
šenika, brezi šteroga bi šče mi dnesden zdihavali žalostni i
objokani v toj skuznoj dolini brez vüpanja na lepše življenje na
drügoj strani groba. Marija nam je dala Odrešenika, zato je Ona
tüdi naša Mati. Vej nas je rodila za nebesa s tem, da nam je
rodila odrešenje. God svoje matere teda obslüžavlemo 8. sep-
tembra, mi bratje i sestre Kristušove. Ka naj voščimo za god
svojoj nebeskoj Materi Mariji? Če ma god naša zemelska mati,
njoj voščimo vse najbolše i molimo za njo. Svojoj nebeskoj Ma-
teri ne moremo želeti vse najbolše, ar Ona itak to že ima. Tüdi
moliti ve moremo za Njo, ar ona naših molitev ne potrebüje.

Pač pa njoj za njeni rojstni den nekaj drügo lahko včinimo.
Da si jo znova zvolimo za svojo mater i se njoj zročimo po-
polnoma zevsim, kak se dete zroči svojoj materi. Vse svoje misli
vse svoje žele, vse svoje delo njoj posvetimo — Materi svojoj.
S celim srcom, punim lübezni, se oklenemo njene materinske

roke. Š tem njoj za njeni rojstni den napravimo največ veselja. Nikaj drugo ne žele od nas, kak samo naše srce, našo lübezen i to pravo otroško lübezen do nje, do svoje Matere Marije, Ona nas bo z veseljom sprijela v svoje posebno varstvo i nas bo čuvala vseh nevarnosti.

Što je značajen? . . .

Ka je značaj? Na koj mislimo, če od koga to pravimo: „To je značajen dečko!“

Pod značajnostjov razmimo stanovitost človeče vole v dobrom; značajen je pa tisti, ki ma plemenita načela i od tej ne odstopi tüdi te, kda stanovitost, vztrajnost terja žrtve. Naproti, omahliv, gingav i nezanesliv, slab značaj je, ali — ostrejšje povedano — neznačajnej je, ki svoja načela, prepričanje, nasproti boušemi osvedočenji spreminja po okolščinaj, po družbi, po mišljenji prijatelov itd. i postane neveren svojemi osvedočenji, za štero bi mogeo kajšteč doprinesti.

S toga spoznaš, v kom obstoji vzgaja značaja. V prvom redi si moreš pridobiti plemenita načela — osvedočenje, potom toga se pa moremo navaditi, ka bomo v vsakšoj okolščini svojega življenja tüdi delali po njih. — Što nema načel — svojega prepričanja — osvedočenja, tistoga jakostno življenje se bo sükalo se pa ta, kak trstika v viheri. — Dnes dela tak, vütro ovak. Oprvim si moremo postaviti trda, neizprosna načela; potem pa moremo dobiti moč, ka to, ka za pravo spoznamo, bomo mogli i vsikdar nasledüvati i doprinesti!

Prva naloga je teda, ka si pridobiš pravo, istinsko, dobro osvedočenje, pravilna načela. Ka je pravo načelo, — pravimo pri včenjej? „Stanovitno i marljivo se moraš včiti, ar Bog to čaka od tebe, ka od Njega prijete dare i zmožnosti ponücaš“. Ka je pravilno načelo naproti svojemi bližnjemi? „Ka ščeš, ka bi drügi činili tebi i ti včini drüгим!“

Drüga žmetnejša naloga je — dobro osvedočenje nasledüvati, ali sebe vzgajati na značajno življenje! — Značaja ne dobiš nindri za šenk, nego leta i desetletja se moreš resno i temelito trüdit i za njega. — Okolica, podedovane dobre i božne lastnosti

toti mnogo vplivajo na oblikovanje svojega značaja, ali končno je značajnost le tvoj trud, je sad tvojega prizadevanja i sad samovzgoje! Človek dobi dvojno vzgojo. Edno ti dajo stariši i šola; drugo — i to je važnejše, pa si daš sam s samovzgojov.

Ali znaš ka je vzgoja? Na človečo volo tak vplivati, ka v vsakoj okolnosti, sigurno i z veseljom zasleduje i dela dobro.

Ali znaš, ka je značaj? Dosledno delati po pravilnih načelaj; stanovitno vödržati v svojem dobrom i plemenitom osvedočenji.

No, iz povedanoga se vidi, ka pri vzgoji značaja, je ne najžmetnejše pridobiti si pravilno i istinsko osvedočenje; — ve to bi ešče šlo — nego nasledüvanje toga. „Moje prepričanje je to; i pri tom ostanem, košta ka košta“. To terja mnogo žrtvic, zato je tak malo značajnih ljudi na sveti.

Ve „veren ostati svojim načelom“ — „vzdržati kre pravice“ itd. — što se nebi navdüşavao za te reči? Samo, da ne bi bilo tak žmetno reči — misli i žele obrnoti na činenje! Samo, če družba, pajdaši — pajdašice, divat no pa moj udobni „jaz“ nam nebi telkokrat pokvarili i izjalovili naših načrtov!

Zato pa vzdgajaj samoga sebe! K tomi značajnosti te pa pomore samovzgoja. (Po Tóth Tihomér: „Značajan mladenec“.)

Včite se od mene.

„Včite se od mene ar se krotek pa iz srca ponizen“. (Mat. 11, 20.) Kakša posebna zapoved Gospodova. Reči Jezušove so: včite se od mene... tak začjenja svoje reči: i človek radovedno čaka nadalüvanje: včite se od mene! Ka se naj včimo? Včite se od mene čüde delati? Toga je ne pravo. Včite se od mene mrtve obüjati? Toga tüdi ne priporača. Včite se slepe ozdravlati? Toga tüdi ne. Nego: včite se od mene, ar sem krotek i iz srca ponizen. Glejte, to drži Gospod za potrebno i važno.

Včite se od mene 1. krotki, 2. ponizni biti.

1. Včite se od mene krotki biti! Bodi krotek. Krotek? To telko zadene kak lolek, neopačen, mi odgovoriš. Krotek! To lehko zadene kak strahopeten, boječ, šteri vsakšo žaono reč požre.

No, ne straši se. Ve je Gospod tüdi dobro znao, ka v ednom 16 letnom dečki pole vroča krv, štera se ne zboji vsakšega zavca v grmi, zato niti nešče, ka bi s povešenov glavov brez vole posedavao v kakšem koti.

Kak pa te šče, da bi krotek bio? Bodi dobre vole, pa ne zaleteni. Bodi batriven pa ne nepremišleni. Bodi veseli pa ne burdasti. Bodi rad pri poštenom razvedrili, če maš za to čas, ali tudi pri svojem deli bodi vstrajen, veren. Znaj tudi moliti če pride vōra molitve.

Bodi strahotepen? Ne! Nego če te što žali, ne odgovarjaj s pesnicami i splūskami, nego trezno, premišleno i krotko.

Vsakšo žalno reč teda naj požreš? Nikak ne! Samo s takšov samopremagajočov možatostjov odgovarjaj, kak je to včino Gospod proti napadajočemi vojaki: „Če sem slabo včino, mi dokaži, če sem pa dobro včino, zakaj me biješ? (Jan. 18. 23.)

Pa lejko boš pravo, da je bole junaško naklestiti tistoga, šteri se v mene zahtavle? Motiš se predragi. Tak gleda samo na prvi pogled. Razžalenje z razžalenjom povračati — to čini vsakši kokot (poglej samo, gda se primeta dva kokota); nego v razžalenji samoga sebe obvladati i se nad to podignoti, je zmožna samo močna, vrejena človeča vola. Zvišenost človeče dūhovnosti nad živalmi se ravno v takših prilikaj v punoj meri pokaže. Pa vsakša moč i možatost se človeki li dopadne? Ne? Samo vrejena i po pameti se ravnajoča moč. Moč je tudi dinamit, moč je tudi sunčni trak. Prva poči i vse raznese, druga zove k življenji. Prva je nevrejena moč, druga pa krotka, pozivljajoča moč. Vči se od Gospoda krotko močen biti.

2. Včite se od mene ponizni biti. Bodi ponizen v svojoj dūši. Z činenji i življenji kaži vsikdar poniznost. Si prvi v včenji ali v razredi: a v obtašanji se ti ne sme to opaziti. Si bogat: dūh gizdosti te naj ne napunjava. Si bistre pameti: ne kaži svoje modrosti. Si globoko veren, ali ne išči pri drugih priznanja. Bodi podvorliv ali ne delaj pri tom larme. S skrbjov obteršenim starišom bodi razvedrilo. V prijateljskoj družbi sveti z dobrov volov, siromaškejšim pajdašom bodi dobrohoten pomočnik. V nesrečaj žalostnim bodi tihi tolažnik — *i vse tō neopaženo, ščista naravno, brez postavljanja*. Kak boži pevci, ftiči, šteri v jūtarnjoj zori prepevajo prekrasne pesmi, pa tak naravno, da se toga ne zavedajo ali kak prelepe dišeče rožice, štere širijo prijeten dūh i se toga ne zavedajo. Bodi tudi ti prijazen, pazliv, podvorliv, pameten, zaveden, dobrotliv . . . ali nikaj od toga nešči znati. Te boš po Kristušovom navuki iz srca ponizen.

„Vzemite na sebe moj jarem i včite se od mene, ar sem krotek i iz srca ponizen i najšli bodete mir svojim dūšam, ar moj jarem je sladek i moje breme je lahko“. (Mat. 21. 29.)

(Tóth Tihamér: Kristušov mladenec.)

Življenjepis svete Zite, služeeke dekle, patrone služkinj.

Rojstvo i mladost sv. Zite.

Osem italjanskih milj od italjanskega mesta Lukka, leži vasnička Sagradi. V toj vesi sta stanüvala v začetki 13. stol. v ednoj maličkoj hižici sirmaškiva i bogaboječiva zakonca Lambert Janoš i Bonisyma. Dober Bog je njiva zakon obdarüvao z dvema deklicoma. Marjeta, starejša, je vstopila v samostan k sestram cistercijanskoga reda, Zita, druga, štera je vroče želela hodite po stopnjah sv. Device i Odrešenika, ki je bio Bog, je kak služabnica boža hodila po toj zemli, je svoje življenje štela posvetiti Bogi kak navadna služeečka dekla. Ta sveta dekla se je rodila leta 1218., gda je vladao papa Honorij III i rimski krao Friderik II. i gda je bio za püšpeka, okraja mesta Lukka, Robert.

Iz Zitnih dečinskih let je za nas ne ostalo dosta zapiskov, samo telko znamo, ka je bila jako bogaboječa i ponizna deklica, nad šterim se ne čüdüvlemo, če premislimo, ka je bila mati Bonisyma vzor krščanskih mater. Edina njena žela je bila, ka deco vzgoji Bogi dopadljivo, lüdem pa v hasek. Če je Zita natenko spunjavala materne zapovedi, je pravila Bonisyma sledeče: „Dobro je, dete moje, tak se to dobromi Bogi dopadne;“ če je nasprotno kakšo dečinsko napako napravila, jo je mati ne kregala, ne kunola, liki resno njoj je rekla: „Hči moja, toga Bog ne odobrava.“

Poleg takše vzgoje je bila edina Zitina briga delati vse tak, da bo Bogi dopadljivo. Ar je znala, ka si mora človek po božoj zapovedi pripraviti vsakdenešnji krüh z delom, se je že rano privadila pomagati materi z mladimi močmi, tak pri gospodinjstvi, kak na njivah. S tem je dragim starišom napravila velko veselje.

Ne je delala samo zato, ka bi dobila pohvalo, nego samo za Boga, to se že vidi iz toga, ka je pred i po deli dala najgloblo hvalo Bogi, i samo zato je zdihavala, da bi vsakše delo služilo Bogi na diko.

Tak je postala Žita 12 let stara. Vidla je, kak žmetnò je življenje starišov, kak velke potrebe otežkočüjejo hižo, zato se je odločila, da ide služit v mesto. Ne je mislila na zabave, na lepe obleke, tüdi ne ka bi bila daleč od starišov, da bi slobodno živela. Samo to je vüpala, ka bi z marlivim delom zaslüžila pe-neze, te poslala sirmaškim starišom i stem na kakši način lejšala njihovo siromaštvo i da bar deloma poplača veliko delo i trüd, štero je povzročila njena vzgoja starišom. — To dečinsko lübe-zen je dober Bog s tem nagrado, ka jo je povzdigno do naj-popolnejšega krščanstva, tak ka je postala vzor vsem tistim, šteri nosijo dostakrat kak slüžabniki težki i bridki križ.

Sveti Mihal nadangeo.

Sveti se sept. 29. Meč drži v ednoj roki, v drügoj pa ščit. Pod njegovimi nogami leži hüdi düh, Lucifer, šteroga je premagao z etimi rečmi: Što je takši kak Bog. Hüdi düh je tüdi naš najvekši sovražnik. Miseo na dobroga Boga ga pa vseli premaga. Sv Mihal je čuvar sv. Materecerkve, zovimo ga na pomoč v tej strašnih časaj, gda se tak divje preganja sv. Cerkev širom sveta.

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

Ženinovo povabilo.

Občudovali so Terezikino vdanost in jo vprašali, kako da nikdar ne postane malodušna. Odvrnila je: „Zato, ker brezmejno zaupam v neskončno božjo ljubezen, kateri sem se izročila. Trpim od trenutka do trenutka. Vem, da Bog nikakor ne more dopustiti trpljenja, ki ga ne bi prestala. Zanesem se nanj. Gospod mi z naraščajočim trpljenjem daje tudi pogum. Nikdar pa ne bi hotela prositi, naj mi trpljenje poveča. Premajhna in pre-slaba sem za to in vem, da bi morala trpljenje, ki sem si ga želela, tudi sama nositi. Sama pa nisem mogla ničesar storiti. Če mi Bog podvoji bolečine, jih bom vesela, ker jih pošlje on. Toda sama sem prebedna, da bi se zanašala na lastno moč.“ —

Mnogo je trpela, a tudi v bolečinah je bila prijazna in vedra. Sestra strežnica ji je nekega dne dejala: „Zakaj se danes tako veseliš?“ — „Ker sem imela zjutraj dve mali neprijetnosti. O, zelo občutni! — Nobena reč me tako ne razveseli, kot male bridkosti.“

Neka sestra ji je povedala, da je v času razvedrila slišala opazko: „Ne vem, kako to, da sestri Tereziji pridevajo svetost? Krepostna je res, a čednosti ni pridobila s ponižanjem in trpljenjem.“ Nato je dejala: „In vendar sem trpela od najnežnejših otroških let. Drago mi je, da slišim mnenje ljudi v trenutku, ko zrem smrti v obraz.“ —

Pokazala je na zdravilo, podobno najboljшему likerju. V resnici pa je bilo jako zoprno. „Poglejte ta kozarček! Navidez je napolnjen z izbornim likerjem, pa ni grenkejšega zdravila. To je podoba mojega življenja. Drugim se je dozdevalo vedno le rožnato. Menili so, da srkam izboren liker, a je bila grenka tekočina. Grenka pravim, — in vendar moje življenje ni bilo grenko, ker sem znala grenkobo spremeniti v sladkost in radost.“

Novinke so jo pomilovale, da toliko trpi. Odvrnila je: „Ne bodite žalostne! Dospela sem na stališče, ko ne morem več trpeti. Vsaka bol mi je sladka.“ Ko so jo vprašale, kaj bi storila, če bi vnovič pričela živeti, je dejala: „Mislim, da bi živela, kot sem živela doslej.“ —

Rodna sestra, Marija presv. Srca, je menila: „Kako morete na Boga neprestano misliti?“ — „To ni težko, — če koga ljubimo, se nanj nehote spominjamo.“

Terezikina molitev je bila spojitve z Bogom. Saj pravi: „Ne uvidim, v čem naj bi se moje posmrtno življenje odlikovalo od sedanjega? Res je, gledala bom Boga, — a najpopolnejše združena z njim sem že sedaj.“

9. junija, ob dveletnici posvetitve usmiljeni Ljubezni, je vzkliknila: „Kako srečna sem danes!“ — Mati Agneza je vprašala: „Vaša dušna preizkušnja je torej minula?“ — „Ne, — ampak tako je, da je odmaknjena. Grde kače mi ne sikajo več na ušesa“.

Pozneje: „Zdi se mi, da bi umrla od veselja ob misli, da kmalu zapustim zemljo, ko bi ne bilo te dušne preizkušnje, te skušnjave zoper vero, ki je ne morem umeti.“

Umreti ali živeti ji je bilo vseeno. Želela ni ne enega, ne drugega. Odločitev je prepustila Bogu: „O, ne mislite, da bi prekrizala moje načrte, ko bi ozdravela! Še malo ne! Starost ni nič v božjih očeh. Zнала bi si že tako urediti, da bi tudi pri dolgem življenju ostala mala in otroška.“

Duh otroštva ohrani večno mladost.

Petega junija so sestre pričele devetdnevnicu k Naši Ljubi Gospe Zmagalki, da bi predragi bolnici izprosile ozdravljenje. Pa ni bilo v božjem sklepu. —

Sestra strežnica je rekla: „Ubožica, koliko trpite. Zdi se mi, da so vas svetniki zapustili. Kličete jih, a ne pridejo po vas.“ Angelsko vdana je odvrnila: „Kljub temu jih zelo ljubim. Oni samo preizkušajo moje zaupanje.“

Vprašali so jo, kaj moli v nočeh, ko ne more spati. „Nič ne rečem Jezusu. — Ljubim ga. V boleznih je trpljenje moje duhovno življenje. Rada trpim, ker Bog tako hoče.“

Mirno in otroško-vdano je pričakovala smrt. Dejala je: „Ne bojim se zadnjih bojev. Tudi silnih bolečin ne. Od najnežnejše otroške dobe mi je pomagal ljubi Bog. Vodil me je za roko. Nanj se zanašam. Uverjena sem, da mi bo do konca stal ob strani. Mogoče bom morala še mnogo trpeti. Vem pa, da ne bo nikoli preveč.“ — Kako naj bi se bala Njega, ki ga ljubim?“

Naraščajoče trpljenje ni omajalo njenega zaupanja. Brezskrbno je počivala v božjem naročju ob misli, „kako naj bi bilo mali žrtvi ljubezni strašno to, kar ji pošilja Ženin?“

Zdravnik jo je občudoval: „Ko bi vedeli, koliko trpi! Še nikogar nisem videl, da bi tako veselo prenašal bolečine. Ozdraviti je ne morem. Ta angelska duša je za zemljo prelepa.“

Vse Terezikino mišljenje je bilo nadzemsko. — Materi Agnezi je rekla: „Srečna sem, da umrjem v naročju naše matere, Marije Gonzage, ki je namestnica božja. Ko bi umrla v vaših rokah, bi se morda pridružilo naravno čuvstvo. Ljubše mi je, da je vse nadnaravno.“

Do zadnjega vzdihla ji je srce utripalo v apostolski ljubezni. Prosila je, naj ji dajo razpelo, da ga poljubi, ker bi rada dobila popolni odpustek za duše v vicah. Dostavila je: „Samo to jim še lahko darujem.“ In drugič: „Po moji smrti ne sprejemajte

vencev, da bi mi okrasili rakev, kot se je zgodilo pri materi Genovefi (ustanoviteljici Karmela v Lisieuxu). Prosite raje, naj bi s tistim denarjem odkupili iz sužnosti uboge zamorčke. Recite, da bi me veselilo. Rada bi imela malega Teofana in malo Marijo Terezijo.“

Ko so strmeli nad njeno potrpežljivostjo, je menila: „Potrpežljiva nisem bila niti za hip. Saj ta potrpežljivost ni moja. Vedno se motite.“ —

Nebesom naproti.

Začetkom julija so Tereziko prenesli v bolniško sobo. Težko se je poslovila od drage celice, tihe priče njenih radosti in bridkosti. — Žrtev je bila do smrtnega trepeta in do zadnje solze njena zvesta spremljevalka.

Prvi Terezikin pogled je v bolniški sobi srečal Brezmadežno, ki jo je bila v otroških letih čudežno ozdravila. Marijina soha se ji nikoli ni zdela tako lepa, kakor tedaj, ko je pozdravila umirajočega otroka. V zadnji bolezni je Terezijina ljubezen do nebeške Matere zagorela v čudovitem žaru. Neprestano jo je klicala. Mariji je tožila svoje bridkosti. Hrepeneče je iskala materinsko roko Najdražje, -- da bi spremljala njen najtežji korak. —

Ko sta s sestro govorili o Mariji, je dejala: „Kako rada bi bila duhovnik, da bi pridigovala o Materi božji. Marijo nam predstavljajo tako nedosegljivo. Vemo, da je Kraljica nebes in zemlje. Pa je bolj mati kakor kraljica. Ako prosimo svetnike, moramo čakati, ker prošnjo pokažejo Gospodu. Po Mariji pa prejmemo milost takoj. Ali tega še niste opazili? Poskusite!“ — In otroško je nadaljevala: „Ljubemu Bogu prikrijem svoje bridkosti, Mariji pa vse povem in potožim. — Pravzaprav smo srečnejši kot ona. Marija nima Matere božje, da bi jo ljubila. Za nas ena sladkost več in za njo ena manj. — O, kako zelo ljubim Marijo!“ —

Dejali so ji, da morda umrje na praznik Naše Ljube Gospe Karmelske po sv. obhajilu. „O, to bi ne bilo v duhu moje male poti! Ali naj ob smrti krenem drugam? — Umreti od ljubezni po svetem obhajilu, to bi bilo zame prelepo. Male duše bi me v tem ne mogle posnemati. Da bi se le ne dogodilo!“

Trpela je silno žejo. Križani ji je dal delež svojega keliha. Vse je darovala za rešenje duš. „Ne vem, ali pridem v vice. Ne brigam se za to. Če pa se vendarle zgodi, mi ne bo žal, da nisem ničesar storila, da bi jim ušla. Nikoli ne bom obžalovala, da sem vse darovala za rešenje duš. Kako srečna sem bila, ko sem izvedela, da sveta mati Terezija misli prav tako.“

„O, kako dober mora biti ljubi Bog, ker me krepi, da vse trpljenje lahko prenašam!“

Neko jutro jo je po svetem obhajilu objela smrtna groza brez najmanjše tolažbe. Vdano je vzdihnila: „Vse sprejemem iz ljubezni do Boga, celo prečudne misli, ki mi prihajajo in me nadlegujejo.“

Več dni jo je begal nedopovedljiv strah. Od časa do časa je prosila, naj za njo molijo. „O, koliko je treba moliti za umirajoče, ki jih muči smrtni strah.“ —

Čutila je bližino hudobnega duha. „Mislím, da si je hudobni duh od Boga izposloval dovoljenje, da me poskuša s skrajno naraslim trpljenjem. Zato, da bi popustila v potrpljenju in veri. Skuša, da bi me spravil v obup. Moliti ne morem. Marijo gledam in šepčem: Jezus. To je skrivnostno. Ne trpim zase, za neko dušo trpim. Zli duh pa noče.“ Strežnica je prižgala blagoslovljeno svečo. Skušnjavec je zbežal in se več ni vrnil. —

Meneč, da jo razvesele, so ji prinesli neko stvar v razvedrilo. Pa je bilo nasprotno. Nato se je bala, da je morda užalila sestro. S solzami v očeh se je oprostila: „Lepo prosim, odpustite mi! — Poslušala sem glas narave. Molite zame!“

Pozneje: „Srečna sem, da sem nepopolna in da bom v zadnjem trenutku potrebovala božjega usmiljenja.“

Iskreno sem vesela, če drugi vidijo moje nepopolnosti, prav posebno pa se veselim tedaj, ko jih doznavam sama.“

Hrabra bojevnica do smrti ni odložila duhovnega meča.

Nekega dne je gledala skozi okno. Zadnji žarki zahajajočega solnca so božali naravo. Mislila si je: „Tudi moja duša je pozlačena, ker jo obsevajo žarki Ljubljence. Če bi mi božje Solnce odtegnilo svoje žarke, bi takoj otemnela.“

16. julija, na praznik Karmelske Matere božje, je bolniška celica, izpremenjena v ljubko kapelico, zadehtela v cvetju. Novomašnik je Tereziki prinesel sv. popotnico. —

30. julija je prejela sv. poslednje olje. Po maziljenju je blažena vzkliknila: „Vrata moje temne ječe se odpirajo. Srce mi prekipeva od radosti, odkar mi je preč. superior dejal, da je moja duša čista, kakor duša deteta po svetem krstu.“

Od 19. avgusta do 30. septembra radi bruhanja ni mogla prejeti sv. obhajila. Težka preizkušnja za dušo, ki je hrepenela po Jezusu, kakor hrepeni žejni jelen po viru.

Ko so ji rekli: „Težko nam je, da toliko trpite in da boste morda trpeli še več,“ — je odvrnila: „Če bi ne trpela od trenutka do trenutka, ne bi mogla ostati potrpežljiva. Ako mislimo na preteklost in prihodnost, izgubimo pogum in obupamo. — Mi, ki hitimo po poti ljubezni, ne smemo misliti na bridkosti, ki jih

morebiti prinese bodočnost. To ni zaupljivo. Prav tako je, kot bi se hoteli umešavati v božjo Previdnost.“ —

Terezija se je popolnomà zanesla na Gospoda. Ni prosila, da bi jih olajšal bolečine. Tudi v trpljenju je bila njena edina molitev: „Moj Bog, ljubim te! — Daj, da bi te ljubila, kakor še nisi bil ljubljen!“

Nekega dne so ji prinesli šop klasja. Izbrala je najlepši klas in dejala: „To je podoba moje duše. Ljubi Bog me je preobložil z milostmi, zame in za mnogo drugih. Vedno se bom klanjala v obilju nebeških darov.“

Terezika se ni motila. Sveti Duh, ki je v njej oblikoval svetnico, ji je te besede narekoval.

V bojazni, da se je v mislih morda prevzela, je drugič dejala: „Ne mislim, da sem velika svetnica. Saj nisem vršila svetniških del. Prav majhna duša sem, ki jo je Bog napolnil z obilnimi darovi.“ —

Bolečine so se do skrajnosti stopnjevale. Vzdihnila je: „Oh, molite zame k Mariji! O, koliko je treba moliti za umirajoče! — Ko bi vedele, kaj doživljajo! Po noči si nisem mogla več pomagati. Marijo sem prosila, naj mi s svojimi rokami podpre glavo, da bi mogla vzdržati.“

Lahno je zaječala. „O, kako tožim! Vendar ne bi hotela manj trpeti. Na vse sem pripravljena. — Bogu se moramo neomejeno prepustiti.“

„Na zemlji sem našla srečo in radost samo v trpljenju. Mnogo sem trpela. Povejte dušam! — Kako globok mir uživa duša v popolnem uboštvu, ko pričakuje vse le od Gospoda!

Sestri Mariji presv. Srca, ki je rekla: „Ob vaši smrti bomo silno žalostne,“ je odvrnila:

„O, ne! — Boste videli, to bo kakor dež nebeških rož! Da, trošila bom rož!“ ...

Materi Agnezi je dejala: „V nebesih izprosim mnogo milosti njim, ki so mi storili kaj dobrega. Mamica, vi ne boste mogli niti vsega rabiti. Obilo vam bo dano samo v veselje.“

V preroški slutnji je nadaljevala:

Čutim, da se bo moje misijonsko poslanstvo začelo. Moja naloga, učiti Boga tako ljubiti, kot ga ljubim jaz; pokazati dušam svojo malo pot. Če gospod usliši moje želje, bom do konca sveta uživala svoja nebesa na zemlji. Da, moja nebesa bodo: zemljanom izkazovati dobrote. To ni nemogoče. Tudi angeli se radujejo božjega gledanja, a obenem bude nad nami.

Dokler bom mogla reševati duše, ne bom počivala. Šele ko poreče angel: Odslej ne bo več časa (Raz. X. 10, 6.), potem

bom počivala, ker bo število izvoljenih dopolnjeno. Srce mi trépeče ob tej misli.“

Mati Agneza jo je prosila pojasnila o „mali poti“, ki jo bo po smrti razodevala dušam.

„To je pot duhovnega definstva, pot zaupanja in popolne izročitve. Dušam pokažem tudi mala sredstva, ki so bila pri meni tako uspešna. Povem jim, da je življenska naloga samo ena: trositi Jezusu cvetje malih žrtev in ga pridobiti s svojo pozornostjo. Tako sem ga jaz pridobila in zato bom v nebesih milostno sprejeta.“

Vprašali so jo: „Kaj ne, da boste z višav gledali na nas?“

„Ne! Prihajala bom z nebes.“

„V nebesih izpolni Gospod vse, kar bom hotela, ker nisem nikoli ravnala po lastni volji.“

„Na srečo, ki mi je obljubljena v nebesih, kar ne morem misliti. Srce mi utripa edino v pričakovanju ljubezni, ki jo bom uživala in ki jo bom mogla vračati. Razmišljam o vsem, kar bi rada delala po smrti — Otročičem bi posredovala krst, pomagala bi duhovnikom, misijonarjem in vsej sveti Cerkvi.“ —

„Če bi me ljubi Bog ne hotel uslišati, mi ne bi vdihnil želje: po smrti deležne samo veselja. Jaz ga nisem imela in tudi ne želela. Morebiti vas obiščejo veliki križi. A razsvetljevala vas bom, da jih boste ljubile in cenile. — Ne čudite se, če se vam po smrti ne prikažem in če ne boste videle nobenega izrednega znamenja moje blaženosti. Spomnite se, da spada k moji mali poti tudi želja: ne videti ničesar.“

Ena izmed sester je rekla: „Veselite se! — Kmalu boste rešeni zemskih težav.“ — Tega naj se veselim?“ — In s šaljivim smehljajem je dostavila: „Jaz hrabri vojak!“

Samo ljubezen jo je mikala v nebesa: „Ljubiti, biti ljubljena in vračati se na zemljo, da Ljubezni pridobim ljubezen.“

Ko so jo blagrovali, da bo smela oznanjati svojo malo pot, je odvrnila: „Vseeno je, ali jaz oznam dušam malo pot ali da jo oznani kdo drugi. Da bo le razodeta. Orodje je postranska stvar.“

Materi Agnezi je naročila: „Po moji smrti ne govorite nikomur o rokopisu, dokler ne bo z dovoljenjem č. prednice objavljen. Če boste ravnali drugače, nastavi hudobni duh svoje zanke, da uniči božje delo, — zelo važno delo.“

Čez nekaj dni jo je mati Agneza prosila, naj v „Povesti duše“ prečita in izpolni nejasno mesto. Ko je prišla k njej, je bila objokana. Vprašala jo je po vzroku solza. Z angelsko preprostostjo je odvrnila:

„Prebiral sem zvezek. Vsa moja duša odseva s teh listov. O mati, koliko dobrega obrode te vrstice! Duše bodo boljše

spoznavale božjo dobroto. In kakor s preroškim duhom je dostavila: „Vsi me bodo ljubili.“

„Vse gre mimo v tem življenju. Tudi mala Terezija. A Terezija se povrne...“

Ogledovala je sliko Device Orleanske v ječi in dejala: „Svetniki tudi mene izpodbujajo v ječi, rekoč: „Dokler si uklenjena, ne moreš vršiti svojega poslanstva. A po smrti zazori doba tvojih pridobitev!“

Če me boste hoteli v nebesih razveseliti, mi pogosto napolnjujte roke z malimi žrtvami in molitvami, da jih bom kot dež milosti rosila na duše.“

„Neverjetno, kako so se moje nade izpolnile. Ko sem čitala spise svetega Janeza od Križa, sem prosila ljubega Boga, naj pri meni uresniči, kar pravi svetnik. To namreč, da bi si v nekaj letih pridobila ono svetost, ki bi jo dosegla na visoko starost. Skratka, da bi me ljubezen prav hitro spopolnila. In uslišana sem.“

Do zadnjega je malo žrtev božje ljubezni spremljala notranja suhota.

„Ko bi vedeli, kako sem hladna ob misli, da kmalu pohitim v nebesa. Čeprav sem srečna, ne morem reči, da me navdaja žarka radost in vriskajoče veselje. O, ne!“ —

8. septembra, spominski dan njenih sv. obljub, so jo razveselili s šopkom poljskega cvetja, ki ga je izredno ljubila. Čez dan je pastirčica priletela v bolniško sobo in je skakljala po njeni postelji. To jo je ganilo. Povedala je vzrok: „Ganjena sem zavoljo pozornosti, ki mi jih izkazuje ljubi Bog. Vnanje me z njimi posipa, v notranjosti pa me vedno teži preizkušnja. — Vendar me napolnjuje mir.“

Nekega dne so ji prinesli lepo, na samostanskem vrtu utr-gano rožo. Z veliko iskrenostjo jo je razlistavala. Vsak listič je posebej vzela v roko in jih sipala na Križanega, da bi mu lečila rane: Dejala je:

„Mala Terezija troši Jezusu še v septembru pomladno rožo.“

„Rožo pomladansko zate razlistavam, da bi posušila vroče ti solzé...“

Ker so lističi padali na tla, je zaprosila:

„Sestrice! Dobro spravite te lističe. Pozneje bodo služili mnogim v veselje. Nobenega ne izgubite!...“

Nekaj dni pred smrtjo je menila: „Oh, častita mati! O trpljenju lepo pisati, to ni nič, nič! — Izkušnje je treba, da spoznamo, vrednost teh besed. — Sedaj čutim, da je resnično vse, karkoli sem kdaj dejala ali zapisala. — Res je, da sem želela za ljubega Boga mnogo trpeti, in res je, da to še vedno želim.“

„Mnogo strani „Povesti moje duše“ ne boste čitali na zemlji. Gospod si pridrži gotove skrivnosti trpljenja, da jih razodene šele v večnosti, ko pade zavesa. Kako bi se čudili, ko bi poznali moje notranje mučeništvo.“

„V nebesih bi bila nesrečna, ko bi ne mogla več razveseljovati njih, ki jih na zemlji ljubim.“

Mati Agneza ji je pokazala letopis širjenja vere, ki govori, da se je krščenemu otroku prikazala belo oblečena svetnica. Dejala je: „Pozneje bom tudi jaz hodila okoli krščenih detet.“

„Jezuš je umrl na križu v strašni grozoti. In vendar je bila to najlepša smrt ljubezni. Umreti v ljubezni, se ne pravi, umreti v zamaknjenju. Odkrito vam povem: zdi se mi, da je to, kar čutim.“

„Kmalu se zgrudim ljubemu Bogu v naročje. Zemeljskega zraka mi pomanjkuje. Kdaj mi ljubi Bog da nebeškega?“ —

29. septembra jo je objela smrtna stiska. Sestra Genovefa jo je prosila poslovilne besede. „Povedala sem vam vse. — Vse je dopolnjeno. — Samo ljubezen ostane.“

Po jutranjicah je prestala pravo mučeništvo. S sklenjenimi rokami in tožnim glasom je zašepetala: „Da, moj Bog, vse sprejem rada.“ — Grozovito trpite, kaj ne?“ jo je vprašala č. prednica.

„Ne, častita mati, ni grozovito, pa mnogo, mnogo! Toliko, kolikor morem prenesti.“

Prosila je, da bi bila po noči sama. Pa ji niso dovolili. Sestra Marija presv. Srca in sestra Genovefa sta se vrstili pri bdenju, ki jima je bilo v veliko tolažbo.

30. septembra 1897 je zazlatela zarja velikega dne, ko se je serafu božje ljubezni nasmehnila večna domovina.

Mati Agneza pripoveduje: „Med sv. mašo sem ostala pri njej. Spregovorila ni besedice. Bila je izčrpana in je komaj dihalala. Neizrekljivo je trpela. Za trenutek se je s sklenjenimi rokami ozrla na Marijin kip na nasprotni strani postelje in dejala:

„Kako iskreno sem jo prosila. In vendar nimam v smrtnem boju najmanjše tolažbe...“

Ves dan je bil, lahko rečem, neprestana muka. Dasi onemogla, se je v naše veliko začudenje še gibala in se celo v postelji sama vzravнала.

„Glejte, častita mati, kako sem danes močna. O, to še ni smrt. Morebiti bo trajalo še nekaj mesecev. Zase ne verujem več v smrt, marveč le v trpljenje. In jutri bo še hujše...“

„Toliko bolje!“

„O, moj Bog!... Ljubim ga, — ljubega Boga!“

„O, moja dobra Mati Marija, hiti mi na pomoč!“

— — — — —
„Če je to smrtni boj, — kakšna je neki smrt?!“

— — — — —
„O častita mati! Kelih je do roba napolnjen, a ljubi Bog me ne zapusti... Nikoli me ni zapustil!...“

„Da, moj Bog! Vse, kar ti hočeš, — vendar usmili se me!... Sestrice, sestrice, molite zame!...“

„Moj Bog, moj Bog! — Ti, — ki si tako dober... Da, dober, si, — to vem...“

Ob 3. uri je široko razprostrla roke v obliki križa. M. prednica ji je položila na koleno sliko naše ljube Gospe Karmelske. Ozrla se je nanjo:

„O, č. mati! Priporočite me preblaženi Devici. Pripravite me za dobro smrt.“

M. prednica ji je odvrnila, da je pripravljena, ker je ponižnost vedno umela in po njej živel. Po kratkem preudarku je rekla:

„Da, — mislim, da drugega nisem iskala, nego resnico... Da, umela sem ponižnost srca.“

Ponovila je: „Vse je res, kar sem zapisala o svojem hrepenenju po trpljenju.“

Prav odločno: „Ne obžalujem, da sem se izročila Ljubezni.“

Odslej se je zdelo, kakor da ni več ona, ki trpi. V pogledu nanjo sem se večkrat nehote spomnila krvnikom izročenih mučencev, ki jih je vidno krepila božja moč. S poudarkom je ponovila:

„O, ne, — ne obžalujem, da sem se izročila Ljubezni. Nasprotno.“

Pozneje: „Nikoli ne bi mislila, da je mogoče — toliko trpeti. Nikoli, — nikoli. To si razlagam le zavoljo vroče želje, ki sem jo imela, da bi reševala duše...“

Nato tesnobno: „Ne morem dihati, — ne morem umreti.“

Vdano: „O, rada bom še trpela!“

— — — — —
„Moje najmanjše želje so se spolnile... Torej največja: — umreti iz ljubezni, — se bo tudi...!“

Okrog 5. pop. sem bila sama pri njej. V hipu se ji je obraz spremenil. Smrtni boj se je pričel. Ko so vse sestre prišle v bolniško sobo, jih je smehljaje se sprejela. Oklepala je križ in ga neprestano motrila.

Nad dve uri jo je mučilo silno hropenje. Gorela je v rdečici. Roke so postale modrikaste. Noge so oledenele. Tresla se je po vsem životu. Obilen mrtvaški pot ji je rosil v velikih kapljah raz čelo in drsel po licih. Zaradi vedno naraščajoče tesnobe se ji je včasih nehote izvil bolesten vzdih.

Usta so bila izsušena. Sestra Genovefa presv. obličja ji je v olajšanje dala košček ledu. Nikoli ne pozabimo neizraznega

pogleda in nebeškega smehljaja, s katerim je umirajoča v tem trenutku osrečila svojo „Celino“. Ta pogled je bil kakor vzvišeno bodrilo in zadnji pozdrav.

Ob 6 uri je zazvonilo angelovo češčenje. Tedaj se je pro-seče ozrla na Marijin kip.

Nekaj minut čez 7 je m. prednica odslovila navzoče sestre, meneč, da še ni konec. Bolnica je vzdihnila:

„Častita mati, ali to še ni smrtni boj?... Ali še ne umrjem?“

„Da, moj otrok, to je smrtni boj, a ljubi Bog ga morda še za nekaj ur podaljša.“

Pogumno je menila: „Dobro... naj bo, naj bo!... O, ne želim, da bi mi bilo trpljenje prikrajšano.“

Njen pogled je počival na svetem razpelu: „Oh... ljubim ga!... Moj ...Bog... ljubim te!...“

Po teh besedah je omahnila. Glava se ji je nagnila na desno. Menili smo, da je mrtva. Č. mati prednica je velela pozvoniti in pozvati sestre. „Odprite vrata!“ je dejala. (V bolniški sobi so trojna vrata.) V tem trenutku so bile te besede zelo slovesne. Mislila sem si, piše m. Agneza, sedaj jih v nebesih ponavlja tudi Gospod svojim angelom.

Sestre so kleče obklopile posteljo in so videle ekstazo zadnjega trenutka. Obraz male svetnice je postal lilijsko bel, kakor tedaj, ko je bila popolnoma zdrava. Gledala je navzgor. Pogled je izražal blaženost, ki je nadkrilila vse njene nade. Glavo je nekolikokrat premaknila, kakor če bi jo kdo ranil s puščico božje ljubezni.

Zamaknjenje je trajalo približno, kolikor časa rabimo, da zmolimo apostolsko vero. Nato je zaprla oči in izdihnila. —

Bilo je okrog 7.20.

Tudi mrtva je ohranila neizrekljivi smehljaj in očarujočo lepoto. Tako tesno je oklepala križ, da smo ji ga komaj vzele iz rok, preden smo jo s sestro Marijo presv. Srca (rodna sestra Marija) in s sestro Amato Jezusovo, tedanjo bolniško strežniko, dele v rakev. Čudile smo se, ker je bila kakor 12 do 13 letna.

V roko smo ji dale palmo, — ki je bila 13 let pozneje, ko so prvič odkrili grob, — nestrohnela.

Ko smo jo pozneje prenesle v kor (molitvenico), je bil njen izraz veličasten. Udje so ostali pregibni do pogreba, ki je bil 4. oktobra 1. 1897.

Še dva dogodka tega večera sta mi v spominu.

Med smrtnim bojem sv. Terezike se je zbralo na drevesu nasproti široko odprtemu oknu bolniške sobe mnogo ptičkov. Na ves glas so prepevali, dokler ni umrla. Še nikoli nismo sli-

šali na našem vrtu takega koncerta. Težko mi je bilo to nasprotje: tukaj takšno trpljenje — tam spevi radosti.

Starejša sestra, ki Terezije ni vedno najbolje razumela, me je ganjena vprašala: „Č. mati, ali ste slišali ptičice? O, to je bilo nenavadno!“

Med boleznijo je rekla naša sestra, da bo ob njeni smrti lepo vreme. 30. septembra je ves dan deževalo. Okrog 7. ure se je nenadoma zjasnilo. Zvezde so se blestele na jasnem nebu.

Duhovniki so v precejšnjem številu Tereziko spremili na zadnji poti. Kakor bi slutili, da so jim po molitvi in žrtvah skromne karmeličanke — žuboreli potoki božjega blagoslova.

Večerni Ave!

Že tihi mrak objema vso zemljo,
in petja ptičic ni več čuti.
Nežno cvetje, glavice nagiba k tlan,
Vse tiho je, kot v polnočni minuti.

A iz visoke line zvon glasan,
glasi se tužno čez dobrave,
in zemlje sin, od dela ves potan,
zdaj tiho moli, — Ave. — Ave!

In nežno dete, ki mu z obličja seva
še angelske milote blažen sijaj,
pred miljeno podobo tam pokleka.
Večerni Ave, moli zdaj.

O zvon večerni, zvon iz line,
ki dvigaš misli moje v rajske visočine.
Ob zvoku Tvojem, sreče se topi srce,
pozablja duša zemeljsko gorje.

In znova takrat ti obljubljam Mati,
ko zvon večerni se glasi iz lin,
da vedno zvesta Ti želim ostati,
a ljubiti iz vsega srca te globin.

In ko bodo zadnjič ustnice mi šepetale,
nebeška Mati, blažen Ave Tvoj,
oh sprejmi takrat dušo mojo k sebi,
da večen Ave, tamkaj pela bo s teboj. —

Viktorija Razlagova.

de trepetao pekeo. Naj boš takši, se bar mesečno ednok prečisti. Sveta hoštija je nebeski krüh, ki da tisto človeki, ka je v nebi i ga pripela v nebo. V nebi je pa najveksa čistost, poniznost, lübezen, pobožnost, pač vsaka jakost v najpopelnejšoj meri ž njenov plačov vred. Stric.

Dragi Stric! Jako se veselita Jezušek i Marijka, da se z M. Ogracekom skrbite za mladino. Lepi je te list, šteroga nam pošilate, i šteri nas k nebeskoj mamici zdigavle. Z veseljom ga prebiram, ar me k dobromi nagible. Za trüd vam naj plača Bog i naj vam da dugo i zdravo življenje. Škarfar Jožef, Beltinci 191. — Dragi Jožek! K nebeskoj mamiki te zdigavle te list, pišeš. Kak me to veseli, da si to v pamet vzeo. Vsaki ne vzeme to v pamet, zato pa na zemli ostane nepobogšan. Ti se pa li zdigavi i dosta mladine za sebov potegni. Stric.

Dragi Stric! Iskreno se zahvalijem za Vaš list, šteroga je Marija poslala svojemi lüdstvi. Skrbno ga vrejšite naprej! Z prav lepov zahvalnostjov vas pozdravla Jerebic Jožef, Beltinci 191. — Dragi Jožek! Skrbno vrejšjemo M. Ogracek, a ka de dosta, dosta toplote prinašao našoj mladini, nosi ga večkrat na sunce. To sunce je Jezuš v Olt. Svestvi Rad obiskavli Jezuša v te namen i rad se prečiščavaj. Stric.

Dragi Stric! Že dugo san Vam nej pijsao, zato san se odločo, ka van zaj napišem par vrstic. Najprle se Vam morem zahvaliti na Vaši trüdaj, štere mate z Marijkinim Ogracekom, v šterom nas včite živeti po boži zapovida i nas vodite k večnomi cili: „v nebo“. Jako rad vgunjavien vganke, štere so pa včasik jako težke. Tüdi zdaj san je vguno. Želem Vam od Marije i Jezuša šče dugo življenje, ka bi nas madino ešče dugo mogli voditi z Mar. Ogracekom po pravoj poti. Srčno vas pozdravla Mesarič Štefan, širiteo M. Ograceka. — Dragi Števek! Dugo si se že ne glaslo, pa zdaj z tem lepšim pismom. Zaistino si vgono: K večnomi cili, v nebo vas ščem vse pripelati. O da bi zarazmela to vsa naša mladina! Moli Marijki na čast pa po molitvi priporačaj Ogracek vekšim dečkom i deklam tüdi. Za vso mladino je. Stric.

Dragi Stric! Jaz pomožna mala širiteljica Marijinoga Lista, Ograceka i Novin Vas prav lepo pozdravim i Vam želem, naj Vas lübi Jezuš blagoslovi. Jakob Lizika. — Draga Lizika! Blagoslov, šteroga strici želeš, naj obilno pride na tvojo düšo, ar pomagáš širiti po dobrli listli bože kralestvo. Stric.

Pošta.

Šritelom i vsem naročnikom naznanjamo, ka list mora biti zdaj plačan, kak to številko do rok doblite. Ne odlašajte, nego včasi plačajte vso naročnino, ovak Stric ešče bole seri gratajo, kak so. V tiskarni je dosta duga i ga moramo poravnati. — Vrednik.

Nove vganke.

I.

**Gda je zdrava mladina na düši? Po kom se to spozna?
Znamenje zdravja je troje.**

Vgonite se mora do konca septembra. Ki jo pravilno reši, dobi za dar lepo čtenje.

VAJA V KRŠČANSKI POPOLNOSTI.

Naš znaní ascetični pisatelj, o Herman Vodenik, ref. cistercijan, je znamenito in obširno delo španskega jezuita o. Alfonza Rodrigueza (1528—1616) prestavil v sloveščino in s tem podal našemu narodu globoko, preskušeno in sedanjemu času prepotrebno duhovno hrano, ki bo koristila vsem, po notranjem življenju hrepenečim dušam. To veliko delo je sedaj končano in obsega 1015 strani v treh knjigah (9 zvezkih)

Bogata in praktična vsebina se razvidi iz obširnih posameznih zvezkov (vsak obsega okrog 126 str. velike 8°), ki obravnavajo:

1. zvezek: o duhovnem napredku, o popolnosti navadnih del, o dobrem namenu pri naših dejanjih, o medsebojni ljubezni in slogi.
2. zvezek: o molitvi in premišljevanju, o pričujočnosti božji, o dvojnem izpraševanju vesti.
3. zvezek: ima veliko in lepo razpravo o soglašanju z božjo voljo.
4. zvezek: govori o samozataji, o skromnosti, o molčečnosti.
5. zvezek: o ponižnosti, o skušnjavah, o ljubezni do sorodnikov.
6. zvezek: o duhovni žalosti in veselju, o premišljevanju Kristusovega trpljenja, o sv. maši in sv. obhajilu.
7. zvezek: o apostolski gorečnosti, o namenu Družbe Jezusove, o redovnih zaobljubah.
8. zvezek: o lepoti redovnega ubožstva, čistosti in pokorščine; o pravilih.
9. zvezek: o koristi duhovnega vodstva in o medsebojnem opominjevanju.

Delo se dobi broširano in vezano (v celém platnu z zlatim napisom).

Cene so	broširano:	vezano:
I. knjiga (zvezek 1.—3.):	30 Din	45 Din
II. knjiga (zvezek 4.—6.):	30 Din	45 Din
III. knjiga (zvezek 7.—9.):	25 Din	40 Din
vsak zvezek z a s e	10 Din	— Din
celo delo (9 zvez.) skupaj	85 Din	110 Din

Poštmina: za posamezne knjige 8 Din, za celo delo 5 Din. Same platnice (ako da kdo sam vezat) stanejo: za posamezne knjige po 7 Din, za vse tri knjige skupaj 10 Din. Za lažje naročanje dovoljujemo tudi plačevanje v obrokih po dogovoru. Naročila sprejema:

Uprava Glasnika presv. Srca Jezusovega, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

Znaš to mladenec i mladenka?

Čiate dobičke od M. Ogračka smo določili za sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči. Siromaška deca, štere ne segrevle lubezen starišov, štera nima jo nika svojega, dobijo pri dobrih sestraj hrano, obleko i streho poleg prave lubezni, ki jih vzgaja za nebo. Če si naročiš draga mladina Marijikin Ograček, pomagaj tem sirotam, sebe pa bogatiš v duši i pri večnom plačilih. Širi zato M. Ograček, da pride vsaj mladini v roke. Štiri dinare voščil svojo duši i siromaško mladini na hasek letao. Marija mladenka ti plača to lübv.

— Vrednik.